

מסורת הש"ס

א) [מנחות דף מת. וט"ז];
ב) [לקמן א. מנחות קד:];
ג) [בכורות יט.א. ד] מנחות מח: (ח) לעיל ע"פ [נ"ט"ק];
ד) ור"י בתרס"י פ"ח ה"ה וכו'ע"ז לקמן פא. תרס"פ פ"ח ה"ד, ו) מנחות עח: ורש"י (ח) ד"ה לר"ח נוחח, ט) ת"כ ויקרא פריש ט ה"ט, צו פ"א (ז) ור"י [שם ק.א.];
ז) וע"פ מ' פסחים סו: ד"ה מביאה, צ"ב פא: ד"ה ודילמא, מנחות כא: ד"ה חולין פ: ד"ה וזי, חולין קל: ד"ה א, תמורה כג. ד"ה אולבין.

סמל של מדינת ישראל

שינויי נוסחאות

א) צ"ל מביכליהו (ש"ס:);
ב) דר' אליעזר ואמר אין מתנדבין אשם תלוי ר' שמעון היא, אמר ליה תורה כו' כ"ל (ש"ס:);
ג) כש"מ גרים כמן המטה שבע"ז. ור"מ מרש"י כספ"ע: [ד] מכה"י טקף לרח: נידוח: [ז] צ"ל את בשב בעלת מום למעלה. וכן הטקסון מוס' בחולין לו. ד"ה מ"ט (הגרי"ב). כש"מ את איברי בעלת מום: [ו] תקטירו דשרייים לו'הסד' ומס'ד הך פורתא (דף:);
ז) צ"ל והולו (ש"ס:);
ח) צ"ל למעלה (ש"ס:);
ט) ולא בעי למפרקה. אולי על ממוק מיתוב אל (דף:); ועי' בשאר מקומים: [י] מיתב למעוטי נחמק (ש"ס). [י"א] הויה גורב שאור רובש ולמעוטי שרייים. ועי' קיד' שמת' ענין: [יא] (ש"ס:);
י"ב) צ"ל בתיא (ש"ס:);
י"ג) איברים באברי בעלי מומין כ"ל (ש"ס:);
י"ד) צ"ל ולא (ב"ש:);
י"ה) צ"ל שר' הקטע שמת' לנעלו ר' צננ' הקוסם אום י"ח ומהי לי היאך גותן מתן י' ועני הבהונות מהותא פורתא שקדוש קדושת דמים דרשמו אינו מצויר ודוקק לאיבוד שנון הקדש. ע"כ. וק"ל לחזקין א"ל (ש"ס:);
י"ז) צ"ל דקיימא (צ"ס:);
י"ח) צ"ל נהא דלא חיביה תורה להקדש מש"ה לא איצטריך קריא אבל עוד כו' (ש"ס:);
י"ח) בתיא דמבחות (ש"ס:);
י"ט) צ"ל דלימא דהנן שרייים דמסיך להו לשם עצים חדא כו' כ"ל (ש"ס:);
י"ט) צ"ל אייתר אלים: (צ"ס:);
כ) צ"ל דהייב דכש"מ ומיתב דאדמות (ש"ס:);
כ"א) צ"ל לכדדשיי הכא (ששכ"י);
כ"ב) צ"ל בתרא דמבחות (ק"י);
כ"ג) דדירו וזי נמלא ככ"י על הליון. ולתא ככ"י"פ.

סמל של מדינת ישראל

נוסחאות רש"י בתי"א

כ. פורסא. ב. שהסוף. אחר קמיה: דפיקו ליה. ואומר אחר איז מזורע והלוג נדבס הרי השמן שהסופי' שאל לנורן מחולל על מעוט הלוג דלבי שרת אין מקדשין אלא מזהב לא ימנ' לנור הלוג על שנת שיקדש הלוג לא איז מזורע לופיך י' לו פדיון: קא מעייל חולין ועשר. כשהוא פודה ומזילא לחולין נמלא אותו שמן חולין צעורה: איפסיל ליה. כל הלוג ציונא: ואפי' שמעון אין מתנדבין שם. לקמן צפרק לו תמריז ויכי' חוקמיה אין שמוען דלמר לוג לא ימנ' נדבס: וימלא ל' חולין חוקיע אשם חולין אפי' אש. לכפר על אשם חטא שביד שחן ק"ל ארס שאריו עומד כספק חולין ויכי' שפי' טפי דלא יציא קדשים לבית הפסול דמעה נפקי אלו אשם ונאלץ ליה וללבי דמי לחמין שמי' נדבס והוא ארלו בצורות אשם ממעט באבילת אלים: ש"מ. מאלף אתא הכי קסבר ר' שמעון אין מתנדבין כחולין חולין: ונאמן מאל' דפלו עול' ויה' אליעזר. דלמר כהמסך כריתות מתנדב אדם אשם חולין ככל י' ר' שמעון ל' אחר ל' טורח טורח. תמ' שאומרים עליו אשמה בקי בתורה: אימי' בימי' מתפלן קו'. מתקן ק"ל כבש כן שנתו כלי' בן אפי' שני' אשם מזורע איז אלא כבש חולין יכול להשתט עליו להיות אשם חולין

אשתי כ' אלא אין בן שמי שנים: ואילו ליום השפיע. דקעבר משום כל שמעון לאשים הרי הוא בכל תקטירו ובשר תטאת קרבו אימורין לאשים ובשרם בכל תקטירו: ולא המוצא לא יעלו. בתריה דהוא קרא דליפני מיניה שריים בכל תקטירו כמיז קרבן ראשית מקריבו אותם לו ואל המוצא לא יעלו ויכי' תדריש כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו ולא תקטירו כל שמעון אש' לה' דייטי שריים קרבן ראשית מקריבו מן השאור וכל דבש לא יעלו ויכי' שמי האשור וביכרים מפרי הגן שהם דבש אשור ומכרים ואל המוצא לא יעלו וכו' ודרשנין בין אין אשאור ודבש ק"ל אשוריים לוי יוחזי אי אלה מעלה אכל אלה מעלה לשם עשים: אוסם. קרבן ראשית מקריבו אותם אשאור ודבש קאי ועלייהו מהדר אלא המוצא לא יעלו אלא מדי אחריה כגון שריים דנפקי מסיפיה דקרא לא קאי ועלייהו לשם עשים נמי לא: ור' אליעזר. שמועט דקאי אשאור ודבש למעוטי שריים דלא עבר עלייהו אש מעלן על גבי הכבש דאילו שאור ודבש אפילו על גבי הכבש אסור דמינא בתורת הכנים המוצא חולין לא אלא מוצא כבש מנין וי"ל אלא המוצא: ורצנן חרסי' שמעט מינ' . כי היכי דקאי מיעוטא אאסורא דכבש למעוטי שריים מחמתו אישור קאי מן ארתי יוחזי דלשפתו שאור ודבש מיניה להעלותם לשם עשים ומיעטיניהו אותם לשריים מחמתו היתר: פסנ'. דקמי' בן] כבשר תטאת פליגי רצנן וקמתי נמי אשים באברי בעלי מומין ל' אליעזר לא יקריב אפי' קרב אחד [מן] דלא כי האי מנא:

יקרב השאר, והכא קאמר יקרבו בכל ענין, ועמינא דממוק ואילו: ההפ"ש ר"ח שריי"ם. דף פורתא. צ"ב היינו אותו שמעון שהסוף אחר הקמילה ואילו לשם מנהא אקדשיה דל"כ קמטייל חולין צעורה ויכין דאקדשיה לשם מנהא לא מ' למיכליה בלא קמיליה. כן נמלא כב' ימן (ב"ש:); תר"ח (מעט' הקידוש) וזי. מימא והא קידוש קדושת הגוף כו' בדמרי' כפי' דמנחות. ותיקן כיועטעס דאין כל שנת מקדש אלא דמעהו ואין דמתי שיקדש קדושת הגוף. ועי"ל דאין חל על פורתא קדושת הגוף לפי שאין באותו פורתא שיעור קרבן ואין לפי שנת מקדש אלא דבר הקורא בקרב לוג שאלו. ואפי' דבי מילואיו י' ב' כשעור מ"מ איז מתקדש עס השאר לקדושת הגוף כיון דבאותו שאר לא היה בו כדי שיעור לענין נדבס בלא האי פורתא (החרי"ב):

לשם עשים. והאי דנקט לישנא דעשים ולא נקט לשם מים משום לישנא דקרא דלזבדיה מבל תקטירו נקט לה: לריח ניחוח אי אספ מעלה. בתריה דההוא קרא דכל שממנו לאשים כמיז קרבן ראשית מקריבו אותם ואל המוצא לא יעלו לריח ניחוח קרבן ראשית אשאור ודבש הכתוב בראש המקרא העליון קאי וקאמר י' קל להציא מהן זיכורים מן הדבש ושמי הלחם מהשאור ואל המוצא לא יעלו אכוליה קרא קאי ואדרשא דבל תקטירו: **י**. **שריים**. הך פורתא מה שהוסף אחר קמילה ודלמא נדבס הוה ולא שרי להו ממנות המזורע אלא קמילה קא שרי להו: **דפיקו ליה**. ואומר אס אינו מזורע הלוג **ו** נדבס הרי מה שהוספתי שלא לנורן מחולל על מעות הללו **י** דכלי שרת אין מקדשים אלא מדעת וזה לא נתנו למוך הלוג ע"מ שיקדשו הלוג אס אינו מזורע לפיכך י' לו פדיון:

קא מעייל חולין. כשהוא פודהו ומזילא לחולין נמלא אותו שמן של חולין צעורה: **איפסיל ליה**. כל הלוג ציונא דהא קדש קדשים הוא כהמנה. ואי קשיא למה לי כולי האי דקמיין כרישא והדר מוסף עליה ואיכא לאקשויי כל הני ליעצב כרישא כל צרכי מזורע והדר נימלייהו **ח** וניקמוץ וניקטר ולא **ב** בעי למיפרקיה איכא לתרוצי מאחר שהקדישו למוצא אין יכול לשנותו לצרכי מזורע שמה אינו מזורע והלוג של מוצא נמלא מאכד קדשי מוצא צידים הלכן קמין כרישא לנורן גבוה ואי נמי מזורע הוא לא מספיד מידי דדבר מנלי ליה כדלמנדן: **והאמר רבי שמעון אין מתנדבין שמן**. לקמן צ"ב. כל התדיר (דף ק"ב). והיכי אמרת לר"ש לוג זה יהא נדבס: **ונימא אס אינו מזורע אשם זה יהא אשם חולין**. לכפר על ספק עצירה שבידו כר"א דלמר צכריתות (דף כה). מתנדב אדם אשם חולין בכל יום שאין לו אדם שאינו עומד כספק חטא והכי שפיר טפי שזמן אחד לאכילת כל האשמות ולא מביא קדשים לבית הפסול: **טורה טורה**. כלומר היכן היא תורה של אדם גדול כהנוק: **אימרי בדיכרי קא מהלפין קו**. כבש בן שנמו מיהלף קל צביל בן שמי שנים אשם מזורע כבש בן שנמו הוא והיאך יכול הוא להמתות עליו כאשם חולין שאליו בא אלא איל בן שמי שנים: **מתנ"י ימן למעלה**. על המוצא: **ורואם אני אס כבש חטאת**. שהוא צבל תקטירו כאלו הן עשים דכיון דלא להקטירם מכיון שרי: **ויאלו לבית השריפה**. דלית להו רואין וקעבר בכל שממנו לאשים הוא בכל תקטירו שכבד אימוריו קרבו ונעשה הכשר שריים: **גמ'** ואל **המוצא לא יעלו**. בחר לא תקטירו ממנו דדרשין מיניה כל שממנו לאשים כמיז: **אוסם**. כרישא דקרא כמיז קרבן ראשית מקריבו אותם ואשאור ודבש קאי כדפרישית לעיל **ט** מה י' קל להציא מהן שמי הלחם מן השאור שהיא ראשית לכל המנחות וזיכורים מן הדבש אלא המוצא לא יעלו וגו' אכל אלה מעלה לשם עשים: **אכל מידי אחרינא לא**. אכל שממנו לאשים דנפקי מסיפיה דקרא קמא לא קאי: **ורבי אליעזר**. להכי כמיז אותם למעוטי **ו** אשאור ודבש למעוטי שריים מאוהרת אל המוצא לא יעלו דמרצין מיניה כבש כמוצא דבתניא בצורת הכנים **ט** אין לי אלא מוצא כבש מניין תלמוד לומר אל המוצא: **ורצנן חרסי' שמעיין מינ'ה**. דמיעוטא דאותם אכל מאי דכמיז כהדא **א** קרא קאי **ו**כין היכי דממעט שריים מאסורא דריצויר דכבש כמוצא ממעט להו נמי מהיתירא דהעללא לשם עשים דנפקא מהאי קרא: **מסני'**. דקמתי [דבבשר] תטאת פליגי רצנן וקמתי נמי [ש"כ] איברים **ב** צבעי מומין ל'.

אחת מאי עביד ליה הוה ליה למימר דלאצטרך לכדדרשין **א** הכא סוגיא דשמעמא כוותיה לעיל דמשני דמסיך ל' אשתי כ' אלא אין בן שמי שנים: ואילו ליום השפיע. דקעבר משום כל שמעון לאשים הרי הוא בכל תקטירו ובשר תטאת קרבו אימורין לאשים ובשרם בכל תקטירו: ולא המוצא לא יעלו. בתריה דהוא קרא דליפני מיניה שריים בכל תקטירו כמיז קרבן ראשית מקריבו אותם לו ואל המוצא לא יעלו ויכי' תדריש כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו ולא תקטירו כל שמעון אש' לה' דייטי שריים קרבן ראשית מקריבו מן השאור וכל דבש לא יעלו ויכי' שמי האשור וביכרים מפרי הגן שהם דבש אשור ומכרים ואל המוצא לא יעלו וכו' ודרשנין בין אין אשאור ודבש ק"ל אשוריים לוי יוחזי אי אלה מעלה אכל אלה מעלה לשם עשים: אוסם. קרבן ראשית מקריבו אותם אשאור ודבש קאי ועלייהו מהדר אלא המוצא לא יעלו אלא מדי אחריה כגון שריים דנפקי מסיפיה דקרא לא קאי ועלייהו לשם עשים נמי לא: ור' אליעזר. שמועט דקאי אשאור ודבש למעוטי שריים דלא עבר עלייהו אש מעלן על גבי הכבש דאילו שאור ודבש אפילו על גבי הכבש אסור דמינא בתורת הכנים המוצא חולין לא אלא מוצא כבש מנין וי"ל אלא המוצא: ורצנן חרסי' שמעט מינ' . כי היכי דקאי מיעוטא אאסורא דכבש למעוטי שריים מחמתו אישור קאי מן ארתי יוחזי דלשפתו שאור ודבש מיניה להעלותם לשם עשים ומיעטיניהו אותם לשריים מחמתו היתר: פסנ'. דקמי' בן] כבשר תטאת פליגי רצנן וקמתי נמי אשים באברי בעלי מומין ל' אליעזר לא יקריב אפי' קרב אחד [מן] דלא כי האי מנא:

כל הזבחים פרק שמיני ובחים

עז.

ללוג הוי כלי שרת כדלמרי' צפ"ק דמנחות (דף א.) וצפ' שמי מדות (שם דף ג.) וי"ל דכלי שרת אין מקדשין אלא מלאין דלא **י** מלטרף להתקדש האי פורתא עס האחר שכבר נתקדש אי נמי האי פורתא מנה ליה צלוג לשם קדושת דמים והשתא משמע הכא דלע"ג דלא קדיש למוצא לא הוי כחולין צעורה מאחר דקדוש קדושת דמים כדמסיך **י**:

וחולין במי"א הוא. וזי האי גוונא משני צפ' התכלת

(שם דף מת.) גבי שחט שני כבשים על ארבע חלות דמשים מהן נאכלות ע"י פדיון וזי האי גוונא משני צפ' המוכר את הספינה (צ"ב דף פא:); גבי זיכורים דמקדיש להו ותימא דצפרק המודה (מנחות דף ק פ:); גבי תודה שמתעבה כמתורתה ומתה אחת מהן חצירתה אין לה תקנה ופריך ולייתי לחס ולימא אי הך קמיימא **י** תודה היא לא לחמה ואי לא ליפוק לחולין ומשני וזי מכימין חולין צעורה והשתא אלאי לא מקדש להו והדר פריך להו וכן צ"ב הזרוע (חולין דף ק.) דקאמר טעמא דכבש כהמנא זה הא ללו הכי הוה אמינא חולין מיציין כחזה ושוק הא בעי תנופה היכא לינופיניה אי אצברי אלא לפי ה' כמיז אי אגויאי קמיעי **ח** חולין צעורה אלאי ליקדשיניהו והדר ליפרקיניהו ומיחו התם ניחא **י**ו

דמקרא קא דריש וזה לא חייבה מורה אצל עוד קשה צפרק כתרל דמנחות (דף קד:); גבי פישטי ואיני יודע מה פירשתי יציא מנחה של ששים עשרון דכרי כחמים רבי אומר כו' וקאמר **י** דפליגי בצומת להכנים חולין לעורה דכרי דכר דלסוק להכנים חולין לעורה ואסור לערב חוצה צנדבס והשתא ליקדשיניהו קדושת דמים והדר לפרקיניהו וי"ל דגבי מודה לא בעי למימר דמקדישה ופריך גזירה שמה יאמרו י' פדיון ללחמי מודה וכן כההיא דפ' בתרא **י**ו (י"ג) ש' שיש לה פדיון אצל הכה דליכא ליימורא ידעי דהא דיש לה פדיון משום דאין לה שיעור לכך אין קדוש קדושת הגוף וכן ציכורים ידעי דמשום ספיקא הוא דאין ציכורים נפדין כתרומות ומעשרות דהשתא נמי לאחר פדיון אין נאכלין אלא לכהנים וליכא למיטעי מידי וכן כההיא דהתכלת (שם דף מת.) גבי שחט שני כבשים על ארבע חלות ידעי דלא קדשי אלא שמים וצלחמי תודה דלא קדשי אלא ארבעים ודחין להקשות הך **י**ו שריים דכבש דליפרקיניהו לשם עשים חרל דהרמנא אמר דליכילניהו למנא דהוא דלא שרינן לשם עשים אלא בדבד שמתערב במידי דבד הקרבה כגון איברי עולה באיברי חטאת **י**ז. **תקוני' גברא שאני'**. תימא אי דאורייתא קאמר ר"ש אין מתנדבין שמן היכי שרי משום תקוני גברא ועוד כיון דאין מתנדבין חולין מנויין הו:

מאן תנא דפ"ג ע"ה דר' א"ע"ז ר' שמעון הוא. וההוא דקדושין (דף נה.) דבהמה שנמלאת צין ירושלים למגדל עדר דמשמע התם דאי אשכחנ בן שמי שנים דליכא לפסוקי כאשם לית ליה תקמנא נרץ לומר דפליגא **אדר'** דליעזור לא מתנדבין לייתי בהמה **י**ו וליתני כאשם חולין: **ורבי א"ע"זר אותם הוא דרבאי ק"ך כבש כמוצא אב"י מידי אחריני' לא**. וא"ת מה כפרה היא זו לר' אליעזר דאותם **ב** לא קאי אכולהו ולריח ניחוח דבתריה קאי אכולהו אפי' אשיריים ויש לומר משום דלא מסתבר ליה טעמא לר' אליעזר להחמיר בשרייים טפי משאור ודבש ודרשא דכבש כמוצא חומרא היא לכל קאי אלא אשאור ודבש דחמיר:

ורבנן תרתי שמעת מיניה. הן סוגיא כרזי אלעזר דלמר צפרק כל המנחות כחות מנה (מנחות דף ט:); המעלה מכולן ע"ג הכבש פטור ור' יוחנן מחייב התם והא דקאמר התם ור' יוחנן האי רצנן אצל ניחא ליה לשנויי אפי' כו' אליעזר ועוד כהמה מקומות לשם עשים וצפרק (שני) **ב** דמנחות (דף כ.):

לחולין ע"י פדיון דאין שיעור קרבן. וכן נרץ לפס' בן שמי' כתרל דמנחות (דף קד:); לר"ח ניחוח אי אהא שחטא פ"ה מתקן לקרא הוא דכר כל שאור, שאור וכל דבש לא תקטירו קרבן ראשית מקריבו ממנו אש' לה' ואל המוצא לא יעלו וגו'. ומוסב על מקרא דשלו. ויכי' שמעמ אותו שאמרנו ק' לא תקטירו ממנו ששט שניה לא אחריה אלא דלא יעל לריח ניחוח אכל לשם עשים חולין וי"ל דאין שיעור קרבן ראשית מקריבו אותם אש' לה' ואל המוצא לא יעלו ויכי' שמי האשור וביכרים מפרי הגן שהם דבש אשור ומכרים ואל המוצא לא יעלו וכו' ודרשנין בין אין אשאור וממעטו שרי' [אשין] [שריים] דלא שייך ביה דין דשאור ודבש בין לענין אישור העללה וכבש ויין לענין דאין שיעור אלא לשם עשים דאין שיעור למנא. וא"ת שפיר קאמרי רבנן. מאי טעמא דר"ה. וי"ל (דלר"ה) [דלר"ה] כבד דיומר כפרה למעט נאכלאין ממה שנאמר [דמאסום] ומעט דשאור ודבש אין עולין לכבש ככש שאין עולין אפי' אישים עולין לכבש, והשתא לענין כבש מקל הכתוב כעירי אישים יומר מבאשור ודבש ובדי מוצא הוי איפכא שנמחר טפי כעירי אישים ותאמר דאין עולין אפילו לשם עשים ותאור ודבש עולין לשם עשים, לכן כפרה טפי לכל הסמות להסמות לענין דעולין לשם עשים ומיעט אותם לענין כבש, ואין לדרוש איפכא לאיסור העללה [לשם] עשים דע"כ הוצרכו לאוקמי אותם לענין כבש שמתקן ליה: כתרניתי' דלא כי האי תנא. ופלגי עויל דממתי בתריה דמפרש ואולי מאל דלמר כבדנייהא דלא נחלקו באיברי חטאת [וכן], ובממתי קאמר דפליגי ותלא באיברי [בעלן] מוט לר"ה יקריבו בכל ענין ואפי' לא קריב רשאו לא אכל מן דקרא או אמרינן

עין משפט ונר מצוה

ב א מיי פ"ד מהל' מעשה הקרבנות הלכה ט:
ב ב מיי (פ"ו) [פ"ו] מהל' פסח"מ הלכה כ:
ב ב ג מיי שם פ"ג הלכה יח ופ"ה מהל' איסורי מזבח הלכה ד:
ב ג ד מיי פ"ו מהל' פסולי המוקדשין הלכה כא:

סמל של מדינת ישראל

תורה אור השלם

1. כל הפנחה אשר תקריבו ליהוה לא תצוה חזקין כי כל שאר וכל דבש לא תקטירו מקנה אשה ליהודה: קרבן ראשית תקריבו אותם ליהוה ואל המזבח לא יעלו לר"ח ניחוח: ויקרא כו. יא. כב.

סמל של מדינת ישראל

מוסף רש"י

קא מעייל חולין לעורה. מדיי דלא תמערב ביה לצרכי גבוה [וחזין ק:]; וחולין במילא הייין. דמתי געוהרן ין נעשין חולין והוא לא העניסן משמעון: איברי חטאת. האכלין לכהנים [מנחות חח.]; שכן שריים מאחר שהקטירו אימורים [יומא חח.]; שנתעברו במאבירי עורלה. העולים למנזח [מנחות שם.]; שכן כלל [יומא שם] יתן למעלה. ימנע למעלה כולס על המערכה [מנחות שם] ויראה אני את בשר החטאת. שכן שריים ונבל מקטירו: כאילו הן עצים. דכיון דלא מניין לאקטורי לאו הקטירה היא ומותר לעשות מן פסני תקנת עולה [יבמות ט.]. אשאור להקטיר איברי חטאת משום לאו דכל שממנו לאשים [סוטה כג.]; תעובר צורתן כו'. ומינני לו עד שמעבר ממנו אורח כשר, דכיון דאין פסולי חמור לא אפרקין קדשים בכיוון, ועיבוד אורה אינו פסול ליה י' (פסחים ע"ג). יומאה עד למחר ומיפסל בלית ועטובר מראה ליחלעות כשר הימנה משום כיוון קדשים, דכל מין שאל נאכלנו בלית אין שפדים [מנחות ח]. ואל המזבח לא יעלו. קרבן ראשית מקריבו אותם לה' שאור ודבש, כסרים אלה מביא מן הממרים ומנחת שמי הלחם שהיא ראשית מן השאר, ואל המוצא לא יעלו לריח ניחוח, ואי נמי אמתנו אשה לה', דלאקמיה בכל מקטירו, ואשמעיין דלא אמי הקטרתו אלא כשמתכין לריח ניחוח [סוטה כג.].

שיטה מקובצת

דבני סביכלא ואיבא דף פורתא דלא קמיין. וא"ת ולתקא דעשה אהיה שבע תחלה ואח"כ מילא וקמן. [וחולין] לו הני פירשתי דלעיל. וי"ל כיון דשמה נדבס הוא איז אין חולל בו להחמלה בלוג ליתן כלום קודם קמילת הקומן מאחר דסופי לעשות ממנו עבודת מוצא נהא איז אס לא עשה עבודת המוצא ראשונה: אי' אנואי קא מעייל חולין בקוורא. וא"ת דקדש ליה מפדיון כפנים מקשי ליה דמתחלה הכנסת ההוא פורתא לעמדי לה מלחאת הלוג אחר קמילה ויחל' מכעט בעדו שהוא חולין בעורה. וי"ל דמשיקלא מקדיש קדושת דמים ואל חולין בעורה, דהכי משני פ"ה המוכר [את] הספינה (צ"ב דף פא:). וא"ת אלאי לא מתנה משיקלא אלא על מזורע דלחי כל השקן אל הלוג (מקדיש) [קדיש] קדושת דמים ודבר הקרב ממנו דייטי מנחות שבע וזי לשם מים (דחייט) [דחא] מותר ודבר האכלל פסול ואכיל, ומאי דחוקיה להשתט נדבס לא הלוג ויצטרך להחוק ולומר דלע"ג דלר"ש אין מתנדבין שמן מקריב גברא שאני וגו' מריכין להני שטיי דלעיל. ותיקן הרי"ר יתקן מנות דאי' (אמלי) [אמרינן] י' פדיון לקרבן, שואמור מוילאין קדושת הגוף לחולין ע"י פדיון. וא"ת לעיל דקאמר דפריך להו ליחוס שמה יאמרו י' פדיון לקדוש קדושת הגוף. וי"ל דודאי משום האי פורתא דממלא ליה לאי למימר דמוילאין קדושת הגוף

שאלה. לר"ח ניחוח אי אהא שחטא פ"ה מתקן לקרא הוא דכר כל שאור, ויכי' שמעמ אותו שאמרנו ק' לא תקטירו ממנו ששט שניה לא אחריה אלא דלא יעל לריח ניחוח אכל לשם עשים חולין וי"ל דאין שיעור קרבן ראשית מקריבו אותם אש' לה' ואל המוצא לא יעלו ויכי' שמי האשור וביכרים מפרי הגן שהם דבש אשור ומכרים ואל המוצא לא יעלו וכו' ודרשנין בין אין אשאור וממעטו שרי' [אשין] [שריים] דלא שייך ביה דין דשאור ודבש בין לענין אישור העללה וכבש ויין לענין דאין שיעור אלא לשם עשים דאין שיעור למנא. וא"ת שפיר קאמרי רבנן. מאי טעמא דר"ה. וי"ל (דלר"ה) [דלר"ה] כבד דיומר כפרה למעט נאכלאין ממה שנאמר [דמאסום] ומעט דשאור ודבש אין עולין לכבש ככש שאין עולין אפי' אישים עולין לכבש, והשתא לענין כבש מקל הכתוב כעירי אישים יומר מבאשור ודבש ובדי מוצא הוי איפכא שנמחר טפי כעירי אישים ותאמר דאין עולין אפילו לשם עשים ותאור ודבש עולין לשם עשים, לכן כפרה טפי לכל הסמות להסמות לענין דעולין לשם עשים ומיעט אותם לענין כבש, ואין לדרוש איפכא לאיסור העללה [לשם] עשים דע"כ הוצרכו לאוקמי אותם לענין כבש שמתקן ליה: כתרניתי' דלא כי האי תנא. ופלגי עויל דממתי בתריה דמפרש ואולי מאל דלמר כבדנייהא דלא נחלקו באיברי חטאת [וכן], ובממתי קאמר דפליגי ותלא באיברי [בעלן] מוט לר"ה יקריבו בכל ענין ואפי' לא קריב רשאו לא אכל מן דקרא או אמרינן

יקרב השאר, והכא קאמר יקרבו בכל ענין, ועמינא דממוק ואילו: ההפ"ש ר"ח שריי"ם. דף פורתא. צ"ב היינו אותו שמעון שהסוף אחר הקמילה ואילו לשם מנהא אקדשיה דל"כ קמטייל חולין צעורה ויכין דאקדשיה לשם מנהא לא מ' למיכליה בלא קמיליה. כן נמלא כב' ימן (ב"ש:); תר"ח (מעט' הקידוש) וזי. מימא והא קידוש קדושת הגוף כו' בדמרי' כפי' דמנחות. ותיקן כיועטעס דאין כל שנת מקדש אלא דמעהו ואין דמתי שיקדש קדושת הגוף לפי שאין באותו פורתא שיעור קרבן ואין לפי שנת מקדש אלא דבר הקורא בקרב לוג שאלו. ואפי' דבי מילואיו י' ב' כשעור מ"מ איז מתקדש עס השאר לקדושת הגוף כיון דבאותו שאר לא היה בו כדי שיעור לענין נדבס בלא האי פורתא (החרי"ב):